

אף על פי פרק חמישי כתובות

בז.

עין משפט
נר מצוה

כב א מיי פ"ו מלהל
זכיה הלכה א סתם
עשן כח טע"ח ח"מ
רמו טע"ח א:
כג ב מיי פ"ו מלהל
זכיה הלכה א סתם
עשן מה טע"ח ח"מ
רמו טע"ח א:
כד ג מיי פ"ח מלהל
זכיה הלכה א סתם
לחזק קבו טע"ח ח"מ
א"ח סי' נד טע"ח א:
כה ד מיי פ"י מלהל
זכיה הלכה א סתם
עשן מה טע"ח ח"מ
א"ח טע"ח א:
כו ו מיי פ"יב מלהל
זכיה וזה הלכה ו
סתם עשן ח"מ
א"ח נד טע"ח א:
כז ז מיי פ"יג מלהל
זכיה הלכה א ופ'
ז' הלכה ו סתם עשן מה
טע"ח ח"מ א"ח טע"ח
א ופ' ז' הלכה ד
ז"פ"ח הלכה ב:
כח ח מיי פ"יד מלהל
זכיה וזה הלכה ו
סתם עשן ח"מ
א"ח טע"ח א:
כט ט מיי פ"ט מלהל
זכיה וזה הלכה ו
סתם עשן ח"מ
א"ח טע"ח א:

תוספות רי"ד

צריך לומר כתובו מן
ברקני והכרזה פניה ז' אין
צ"ל כתובו בלא מזה ה"א
ונמי דערין אלמולכי ב"י
כדארמון הכ"ז ארבע
[וכן]. אמר ר"י א"ר
רבי ראביע' ואע"פ דרבי
ליט דאמר כל דין דרבי
כראביע' כ"ז: בעי רבין
נכנסה לחופה ולא נבעלה
מהו חיבת חופה קונה
כראביע' ביאה קונה.
כ"ז: ר"ה נכנסה לחופה
ופסרה ויהי מהו מי נכנסה
חיבת חופה קונה חופה
דחויא ביאה אבל חופה
לא קונה ביאה לא אידי
ל"ש תיקו ומספקא אינה
קונה: **חובת** ר"ה אומר
אז רוצה כחיה לבתלה
שטר של מאמים והיא
כותבת לו התקבלתי מן
מנה ולאמנה מהו מ"ה
כותבת לו התקבלתי מן
ה"ז: וכו' ר"מ אומר כל
הפחות לבתלה מאמיתא
ולאמנה ממנה הרי זה
בעילת נזות קסבר ר"י
ובדחויא אסור לפחות
ממאמית כ"ז
שלא לבתלה מן חגא
כ"ד אבל בענין זה ע"י
החתימה ויתר שכותבת לו
אמיתא וזו חובתו כותבת
לו שובר שהתקבלה מנה
ור"מ סובר אסור לפחות:
ותכלה אסור לחתימה:

אמר רב יצחק בר אבדימי משום רבינו. פירש בקונטרס רבינו רב וקשה דל"כ תקשי מהכא תסמיים דרב הוא דאמר ככ"א זן עזריה לכך נראה דרבינו היינו רבי ורב יצחק בר אבדימי דהכא הוא רב יצחק בר אבדימי הקדמון שהיה תלמידו של רבי דאמרינן בפרק כירה (שם דף טז:) אמר רב יצחק בר אבדימי פשט את אחת נכנסתי אחר רבי לבית המרחץ והוא היה רבו של רב דאמרייה לרב כחל בפרק כל הצער (חולין דף קי. וספ) ומדות בפרק המוכר את הספינה (ב"ב דף פו. וספ) **רבי יוסי אומר** יבתוב שובר. פירש הקונטרס משום דלא מרעין כח המלה לבטות פשטו שני ולא פירש לפי המסקנה דגט פשוט (שם דף קפא.) דקאמר התם דטעמא דרבי יוסי כדי שיכוף לפורעו: **בששוברתה מתובה.** וא"ת ולרבי יוחנן דאמר ^(ה) הטוען אחר מעט יש צ"ל לא דאמר כלום מתוך תועלת יש צמה שנכנס השובר בתוך הכמורה היא תטמין הכמורה ומפקא עידי היטומא וגביא מאתים וי"ל כגון שהצירה עמה גדולא והיא כתובה בכמורה דלא לא תטמין הכמורה דל"כ הוצא השובר ויבא ע"ה וי"ל דל"כ

לה מהו חיבת חופה
קונה תא שמע דתני
אלא על חיבת לילה
מא חיבת חופה קונה
ישון אלא אי אמרת
הא בלילה הראשון
לילה איתא ביממא
אמר רבא אם
משמע לן דביאה
דסתם חופה לביאה
אשי נכנסה לחופה
חופה דחויא לביאה
א תיקו: רבי יהודה
דה דכותבין שובר
ליף רבי יוסי אומר
מתוכה אביי אמר
ודאי פרעיה דלמא
מנא אחרינא הכא
נטריה נטריה אי לא
אמר כרבי ירמיה
כאביי גזירה שובר
על פה לא אמאי
שבממון תנאו קיים
שאין ליד עלי שאר
איר ר' יהודה אומר
בה דרבנן ויחכמים
ולא עבדו להו רבנן
פירותיה עד שיכתוב
פירותיה עד עולם
וקיימא

אלא תרוייהו: רב ורבי נתן: משום רבינו. רב: והלכה למעשה
 כו'. הש"ס קא פסיק שכן נמנו וגמרו בני השיטה: מהו. לרבי
 אלעזר בן עזריה: ופירסה נדה: ופירש ממנה ומת: ויחליף.
 יכתוב שטר אחר כדי חוב הנשאר ויקרע הראשון ולא יכתוב שובר
 להרע כח הלוה שיטען לשמור שוברו
 מן העכברים: רבי יוסף אומר יכתוב
 שובר. ולא יחליף להרע כח המלוה
 למחול שעבדו מזמן ראשון: כששוברסה
 פסוקה. בתוך הכתובה עלמה יכתוב
 השובר והיא אמרה בפנינו התקבלתי
 חתיה דטעמא מנאי אמר רבי יהודה
 אין כותבין שובר משום דלא יטעך
 ליה לשמרו מן העכברים דליא מרקב
 הדא רבי וגבי שטריה כוליה הכא
 ליכא למיחש להכי: אפי' סימא כו'.
 דבהאי שובר לא חייש רבי יהודה
 לעכברים כי התם דלילו התם מיפרע
 פרעיה דלמא כו': הכא ודאי יכא
 לה. בתמיה: אכל על פה. דהוה
 ליה תנא עלמא כח הוי תנאה
 דתמנא על מה שכתב פסוקה: והאי
 דבר צעממא. שובר וסכות: והרי
 פירות. דנכסי מלוג: דרבנן. האי
 דבעל אוכלן תקנתא דרבנן היא ולא
 עבוד רבנן חיזוק שיהא תנאו בטל
 אס התנה למחול אכילתו: פירי
 פירות. אס כתב ליה דין ודברים
 אין לי בנכסך ובפירותיהן אוכל הוא
 פירי פירות מוכר פירות ולוקח קרקע
 שיהא לה קרן והוא אוכל פירות:
 וקיימא

איתא מכאן ואילך ליתא ואלא מאי חופה חופה
ליתא ולטעמך ביאה בלילה איתא ביממא ליתא
היה בבית אפל מותר הא לא קשיא אורח ארעא
בלילה אלא חופה קשיא חופה נמי לא קשיא כיון
קיימא אורח ארעא קא משמע לן דבלילה בעי ר
ופירסה נידה מהו אם תימצי לומר יחיבת חופה קונ
האבל חופה דלא חזיא לביאה לא או דלמא לא
אומר רצה כותב לכתולה וכו': וסבר רבי י
והתנן ^אמי שפרע מקצת חובו רבי יהודה אומר י
יכתוב לו ^בשובר אמר רבי ירמיה כששוברתה
אפילו תימא בשאין שוברתה מתוכה בשלמא הת
מירכס תברתא ומפיק ליה לשטרא והדר גבי
ודאי ירב לה מילתא בעלמא היא דאמרה ליה אי
נטריה איהו הוא דאפסיד אנפשיה בשלמא אבי
לא קתני שוברתה מתוכה אלא ר' ירמיה מ"ט לא א
דהכא אטו שובר דעלמא מעמא דכתבה ליה אמ
דבר שבממון הוא ושמעין ליה לר' יהודה דאמר ד
דתניא ^אהאומר לאשה הרי את מקודשת לי על ממנ
כסות ועונה הרי זו מקודשת ותנאו כמל דברי רבי
^בדבר שבממון תנאו קיים קסבר רבי יהודה ^בכר
עשו חיזוק לזכריהם יותר משל תורה הרי פירות דבר
חיזוק דתנן ^ארבי יהודה אומר כלעולם הוא אוכל פ
לה דין ודברים אין לי בנכסך ובפירותיהן ובפיריו

בכולן מפני שמתנה על מה שכתוב בתורה והחסם לא שיך לשנוי זה אינו מבטל את המעשה ואפילו לא יתקיים בספק המעשה קיים והש מתנה על מה שכתוב בתורה דומיא דבני גד ובני ראובן שלא היה (קט.) הריני נזיר ע"מ שאגלה צבית חוויני יגלה צבית במקדש וזו ללעזרי נפשיה קא מכיין אמר אס כגי צבית חוויני טרחנא פירוש הוה לטרוח אלדעתא דהכי לא נדר אנלגא מלתא דלא הוה נזיר והיינו על מה שכתוב בתורה הוא דאין גילוח אלא במקדש ואר"י דלא אמרינן שכתוב בתורה אכל החסם סבור הוא שיש מלוה צבית חוויני כמו צבית וא"ת כיון דשייך מתנה על מה שכתוב בתורה אפילו גבי ממון א"ת היום וחובין מחול לך יאה מתנה על מה שכתוב בתורה מיהו מלוה לא בתורה ככחובה בשטר דמי היינו דוקא כגון נזקין וערפיין ופדיון המלוה כולו עלמא מודו דלא טרפא ממשעבדי דלאנה צאה מכא

מסורת הש"ס

(א) וזכרת ל: יבמות. (ב) לקמן סה: שבת פו. דה: (ג) ב"ב קע: (ד) גלעיל: טו: ושי"ט: (ה) ב"מ לא: (ו) קדושין ט: (ז) ב"ב קסד: (ח) יבמות לו: ושי"ט: (ט) לקמן פ"ה (י) ב"מ ח. (יא) ואת"ר דהו מלפני בדבריה ואין זה מנאי להו שיתקיים התנאי למאן דלמר מתנה על מה שכתבו במורה מנאי בעל וכו' כמו על מנה שמעלי לרביקו דהשוכר את המועלים ח"ט.

הגהות הב"ח

(ח) גמ' יתיב ר' חנינא קרא
קמיה דר' ינאי. ג"צ הכי
איתא ס"פ תפלת השחר דף
ל ע"ב:

מוסף רש"י

מי שפרע מקצת חובו.
 נמלחו בטרם מירי הלכה
 נמלחן כן חמור ורסול
 ומכאן לא מוטב, ר' יהודה
 אומר יחליק. וקדקדא
 שטרם ימכור לו שטר אחר
 על שפדון הנשאל חומר
 ראשון, ר' יוסי אומר
 יכתוב לו שטר.
 ויטעמוהו הלוה (ב"ב
 ש"ט) ויטעמוהו שטר
 ליד עליו שאר מוק.
 ועודו. שמשית הריזו
 מקדושתו ותבאנו בשל.
 דאין אדם ממנה על אר
 נמלחו בטורה, ר' יוחנן
 חתמוהו מעשה והמלו
 נמלח למינהו. דנמלחו
 כל מלוה דמי (שם ע"ב).
 בדבר שבממון. כגון
 שטר וסכנו, שטר נמלחה
 וסכנו ממנה, אבל שטר
 אלא עבר הוקף לא ימח
 נמלחה (ב"ב א' וקדושי
 יט). עומת משמית
 אלו וצדקה נדושה אלו,
 תבא קדש.
 קדושת קדש. קדושת
 אצל לא שטר וסכנו
 (ר"ב ע"ב א' וקדושי
 משל חורבן. יומר ממה
 ששטתו חורבן נדבריה
 (ר"ב ע"ב א').